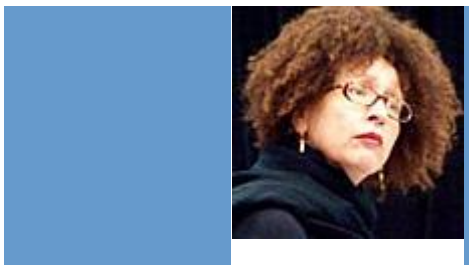

חוזרים לסנטר

קבוצת התיאטרון של רות קנר חוזרת עם עיבוד מחודש להצגה "דיוניסוס בסנטר". "בשבילי דיזינגוף סנטר הוא ג'ונגל", אומרת קנר בראיון לרגל זכייתה בפרס מרגלית מרב יודילוביץ'
פורסם : 15.11.07, 11:33

צילום: עוז מועלם עריכה: עוז מועלם

לפני כשלוש שנים יצרה רות קנר פרשנות בימתית מרתקת לספרה של תמר ברגר, "דיוניסוס בסנטר", כעת היא חוזרת אל היצירה בעיבוד מחודש תחת הכותרת "אין נופים אבודים". קנר, ארכיטקטית של שפה, בונה התבוננות עילית שחודרת פנימה דרך הזמן שמחק את עקבות המקום וזכרו, אבל לא את הזיכרון.

קנר. ארכיטקטית של מילים

"דיוניסוס בסנטר היא ארכיאולוגיה בימתית, מחקר השוואתי בסבל, חפירה במוסר, כשהעבר האישי שזור בהווה הציבורי", כתב על ההצגה המקורית פרופסור שמעון לוי מהחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. "ארכיאולוגיה פיוטית היא עניין מסובך שכן כמה עמוק אנו בעצם רוצים לחפור? והשכבה שנעצרנו בה, בכוונה או בטעות, האם דווקא היא מעידה באמת על מי ומה שאנו מבקשים למצוא בו את שורשינו ולאושש את קיומנו ואת זהותנו?"

קבוצת התיאטרון של רות קנר, שזכתה השבוע בפרס מרגלית, לא מפחדת מאתגרים, להפך. למה הם חוזרים לדיוניסוס? "זו התגלגלות המציאות שמנסה לקשור בין הווה, עבר ועתיד. דיוניסוס, הרי, זה סיפור של הרס והתחדשות", אומרת קנר.

למה דווקא דיזינגוף סנטר?

"מקופלת במקום הזה ההיסטוריה של הציונות שלנו. אפשר לגלות מי אנחנו ומה אנחנו כשמתבוננים היטב בשכבות הזמן של המקום הזה".

העבודה הזו, כמו עבודות אחרות שלך, עושה שימוש בטקסט ספרותי שאינו מחזה.

"כשלוקחים יצירה שלא באה מהתיאטרון ושאינו בה דרמה, מתחילות לצוץ שאלות על ייצוגים בימתיים. בספר של תמר ברגר יש חלקים שלמים שאינם ספרות אלא יותר רשימות אינבנטריות של כל החנויות של דיזינגוף. 442 חנויות מתוארות אחת לאחת. איך הופכים את זה ליצירה בימתית? זו שאלה שדורשת פיתרון אמיתי אבל גם שואלת שאלות על המציאות. אנחנו מנסים לשאול שאלות על תיאטרון מתוך שאלות על המציאות שאנחנו רוצים לייצג".